

A boszorkány felismerése lucaszékkel

Karácsonyra, Luca nappaa, akkor kezdődött a karácsonyi népszokásoknak a kezdete. Először kezdődött az a vicces – máma má' vicc –, a lucaszék. Minden nap egy vágás, karácsony böttyin fejezték be a legvégső munkát rajta, és hát azt tartották, hogy aki kíváncsi arra, hogy a faluba' hány ilyen asszon van, vagy valami ilyenféle, aki ilyen ördögös mesterségeket tud végezni, hát elvitték a templomba, osztán ráálltak, és hát arrul meglátták, hogy háttul vannak az oltárnak fordúva, mikor az úrfelmutatás van. És hát egyiknek nagyobb szarvai vótak, mint a másiknak. Én nem láttam, másik se látta, de ki tudja...? Ők azt mondják, hogy ez így vót, abba' a' időbe'. Na most, magukkal vittek mákot, vagy apró tűt, és azt tartották, hogy azon át kő' neki bújni, mikor kimegy a templombú'. És ha kiment a templombú', akkor szórta a mákot is és a tűt, és még visszanízhetett, hogy milyen kínnal megy át. De át köll a tűn [bújnia], addig nem futhatott az áldozata után. Az áldozatnak pedig osztán szaladnyi köllött ám a legközelebbi házho', hogy a szerha alá bejuthasson. Mer' osztán ott má' osztán tovább nem tudták [bántani].